

Rbd. + 400 Rbd., der ere foreslaaede i § 2 — tilfammen 2700 Rbd.; efter den af ham paa-beraabte Lov skal deraf $\frac{2}{5}$ omsættes til Cæd, men $\frac{2}{5}$ af 2700 Rbd. giver ikke 376 Rbd., men 1080 Rbd., og dernæst er denne Sum jo Noget, der ikke skal lægges til, men være en Deel af selve Gagen, der kun faaer Tillæg paa Grund af Cædomskrivningen, hvorimod man kun kan komme til 3074, naar man lægger 376 til det, jeg har fordret. Regningen maa altsaa i ethvert Tilfælde være vildfarende, men jeg haaber, at dette vil blive et upraktisk Spørgsmaal, da jeg ikke tvivler paa, at Rigsdagen vil gaae ind paa det af mig forelagte Forflag og altsaa ikke sætte mig i den Nødvendighed at maatte hjælpe mig selv, hvad jeg jo har tilladt mig at oplyse, at jeg med allerførste Lethed kan.

Hvad endelig angaaer de 400 Rbd., der ere foreslaaede til et Bud, da skal jeg tillade mig at bringe i Erindring, at der allerede meget længe har været sølt den største Trang til at faae et Bud mere i Indenrigsministeriet — det har kun to, medens de andre Ministerier have flere — da Antallet af Expeditioner, Konvoluteringen, Forfeglingen og Ombringningen af Breve er langt større i Indenrigsministeriet end ved noget andet Ministerium. Der har, som sagt, meget jevnligt i den Henseende været sølt Savn, og da der nu opstod Spørgsmaal om at indbrage hele Stempelpapirsforvaltningen under selve Ministeriets sædvanlige Forretningsgang, var det aldeles indlysende, at der til disse nye Budforretninger ikke kunde afgives den allermindste Lid, og det er en Selvfølge, at et Bud er nødvendig, efter som der med denne Administrationen er, om jeg saa maa sige, forbundet en heel Boghandlerforretning, Noget, som absolut maa være i Hænderne paa et betruet Bud, da Stempelpapir jo er Valuta og i mange Tilfælde, navnlig hvor Talen er om Stempelmærker, aldeles utvivlsomt ganske det Samme som Kontanter. Man fandt derfor, at der var god Anledning til at foreslaae Ansættelsen af et tredie Bud, der ganske vist væsentligst skal have sine Forretninger ved Stempelkontoiret, men tillige vil kunne benyttes til endeel Andet under selve Ministeriet, og jeg maa bemærke, at Stempel-

papirsforvaltningen nu heelt og holdent kommer ind under Ministeriets sædvanlige Forretningsgang, medens den hidtil har staaet i en uheldig isoleret Stilling. Da den hele Forandring jo desuden medfører Besparelser, haaber jeg, at Rigsdagen ikke vil nægte Udgiften til dette Bud, hvilket kun vil medføre, at der bliver besparet noget Mindre, end ellers vilde være Tilfældet. Ministeriet vil, som sagt, ikke godt kunne undvære dette tredie Bud, selv om der ikke kom et saa stort Tillæg af Budforretninger, som absolut vil blive en Følge af den foreslaaede Ordning.

Jeg skal endnu svare paa et Par Spørgsmaal, som et æret Medlem (Alberti) tidligere har fremsat. Hvad trasferede og indenbyses Bexler angaaer, da er der Blanketter for begge; hele Forskjellen er kun, at paa de trasferede Bexelblanketter findes trykt de første Ord, hvor med de alle pleie at begynde, hvorimod de andre kun ere stemplede i det Format, hvori de pleie at cirkulere. Tidligere var der Streger paa dem, men ingen Ord, nu er der hverken Streger eller Ord. Jeg antager derfor, at der her er en Misforstaaelse tilstede. Forøvrigt er der Intet iveien for, at hvilket som helst Dokument, naar man melder sig med det tilde og venter til den i det paagjældende Circulaire derfor ansatte Lid, kan blive forsynet med Vandmærker, Paaskrift og paatrykte Ord, kort sagt blive forsynet med Stempel efter de indsendte Blanketter, i hvilken Form man maatte ønske det. Der er som sagt to Slags Bexelblanketter, og Forskjellen er den, at der paa de indenbyses ikke er paatrykt de Ord, som findes paa de trasferede, fordi man antog, at det i Reglen vilde være Bedkommende til Unytte. — Jeg skal dernæst med Hensyn til Spørgsmaalet, om der forlods kan betales en Afgift af 1 Mk. for Kasseringen af Stempelmærker, henvise til § 12, hvori der tales om Brugen af Stempelmærker og deres Kassation paa tvende Maader. Den ene er den, at man med Stempelmærker kan forsyne alle Dokumenter, der skulle indgives til Embedsmænd eller som ere bestemte til at forelægges i Retten, og det er da Bedkommendes Pligt at kassere dem uden derfor at fordr nogen Betaling, ligesom ogsaa denne Ret til at